

Arrest

nr. 211 425 van 24 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 6 februari 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 januari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor verzoekers en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 oktober 2017 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 4 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 4 januari 2018. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.10.2017 werd ingediend door :

*Z., E. (R.R.: ...) geboren te Tokmak op (...)1978
+ echtgenote: Z., D. (R.R.: ...) geboren te Balykchi op (...)1983
+ 4 minderjarige kinderen:
Z., D., geboren op (...)2005
Z., R. E., geboren op (...)2007
Z., R., geboren op (...)2011
Z., R., geboren op (...)2013
nationaliteit: Kirgizië adres: (...)*

in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, en der verwijdering van vreemdelinge, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Mevrouw Z. en haar minderjarige zoon, D, vroegen op 03.03.2011 een eerste maal asiel aan in België. De heer Z. vroeg op zijn beurt op 22.09.2011 asiel aan. Op 30.03.2012 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aan betrokkenen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Betrokkenen gingen tegen deze beslissing niet in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) waardoor hun asielprocedure met de beslissing van het CGVS werd afgesloten. Op 10.02.2015 vroegen betrokkenen een tweede maal asiel aan, doch deze werd op 27.02.2015 niet in overweging genomen door het CGVS. Tenslotte vroegen betrokkenen op 04.05.2015 een derde maal asiel aan, maar de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde echter op 09.06.2015 de afstand van deze asielaanvraag vast. Aan betrokkenen werd op 09.06.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hen betekend op 10.06.2015. Betrokkenen verkozen echter om geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf. De duur van de asielprocedures - namelijk respectievelijk iets minder dan 1 jaar en 1 maand en iets meer dan 6 maanden voor de eerste asielprocedure van betrokkenen, 17 dagen voor de tweede en iets meer dan 1 maand voor de derde - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State arrest nr- 89980- van 02.10. 2000)

Verder dienden betrokkenen ook drie maal een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter in. Een eerste aanvraag art. 9ter werd ingediend op 28.04.2012. In eerste instantie werd deze aanvraag op 01.06.2012 onvankelijk verklaard en werden betrokkenen in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (AI). Echter, op 19.06.2014 werd deze aanvraag alsnog ongegrond verklaard hen betekend op 21.08.2014 en werd het AI van betrokkenen ingetrokken. Een tweede en derde aanvraag 9ter werd ingediend op respectievelijk 12.06.2015 en 09.12.2015. Beide aanvragen werden onontvankelijk verklaard op. respectievelijk 08.07.2015 en 15.04.2016, hen betekend op respectievelijk 19.10.2015 en 25.04.2016. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkenen op 16.09.2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art 9bis indienden, dewelke op 23.03.2015 onontvankelijk werd verklaard, hen betekend op 29.04.2015.

Ter ondersteuning van' hun aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijzen betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. we merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van. State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.371 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkenen beweren dat het politieke en sociaal-economisch klimaat in Kirgizië nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. De louter vermelding dat het politiek en sociaal-economisch klimaat in Kirgizië nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkene hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene halen verder aan dat hun zoon D. lijdt aan een ernstige meervoudige (verstandelijke en motorische) beperking en dat hij aangepast onderwijs krijgt en aangepaste begeleiding behoeft. Ter staving leggen betrokkene diverse medische stukken voor. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde medische stukken, opgemaakt op respectievelijk 25.10.2013, 05.05.2014, 30.10.2015, 07.06.2016 en 23.10.2016 niet blijkt dat het voor hun zoon omwille van zijn medische toestand onmogelijk is om te reizen. De voorgelegde medische stukken beschrijven enkel de toestand en behandelingen van hun zoon. Uit het meest recente medisch attest van 06.10.2017 blijkt dan weer dat hun zoon mantelzorg en aangepast onderwijs nodig heeft. Vermits de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt, is de mantelzorg door zijn ouders verzekerd. Verder leggen betrokkenen geen bewijzen voor dat er in het land van herkomst geen aangepast onderwijs te verkrijgen zou zijn. Ook voor wat betreft het feit dat hun zoon aangepaste begeleiding nodig heeft, tonen betrokkenen niet aan dat deze niet in het land van herkomst kan verkregen worden, temeer dat hun zoon bijna 6 jaar oud was toen hij samen met zijn moeder het land van herkomst verliet en hij dus reeds begeleiding in het land van herkomst moeten hebben gekregen alvorens hij naar België kwam. Betrokkene leggen geen bewijzen van het tegendeel voor.

Wat de scholing van hun andere kinderen betreft dient er het volgende opgemerkt te worden; vooreerst tonen betrokkenen niet aan dat hun oudste dochter, R. E., in België naar school gaat. Er dient tevens opgemerkt te worden dat R. E., pas op 24.03.2017 naar België is gekomen, dus (bijna) 6 jaar later dan haar ouders. Gezien dit feit kan er dan vanuit gegaan worden dat zij gedurende deze periode onderwijs moet hebben genoten in haar land van herkomst. Voor wat de scholing van hun tweede dochter, R. betreft dient er vastgesteld te worden dat betrokkene niet kan aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van R. steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Wat tenslotte de scholing van hun jongste dochter, R, betreft: zij is jonger dan 6 jaar en bijgevolg is zij nog niet school- en/of leerplichtig in België.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag - dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen -, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere, reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. (...) (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 April 1997, nr. 65.754)."

Wat de bewering betreft dat de belangen van de kinderen van betrokkenen geenszins gebaat zijn bij het terug naar hun land van herkomst moeten om daar een machtiging tot verblijf in te dienen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat de belangen van de kinderen geschaad worden. Een terugkeer naar het land van herkomst van de kinderen betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is. Immers, vermits betrokkenen de wettelijke

vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel, voor wat betreft het kerngezin, hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Verder beweren betrokkenen dat zij sterke sociale bindingen hebben met België en met de Belgische bevolking. Ter staving leggen zij diverse steunverklaringen voor. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat deze sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de door art. 8 van het EVRM geboden bescherming. Bovendien staat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf in te dienen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de privé relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Verder meent de advocaat van betrokkenen dat, waar het land van daadwerkelijk verblijf België is, zijn cliënten hun verzoek moeten richten tot de diplomatieke post voor België in België, dat dit onmogelijk is en dat art. 9bis in dergelijk geval voorziet dat de aanvraag dient te gebeuren via de Burgemeester van de verblijfplaats. De wet stelt echter woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland.

Verder verklaren betrokkenen dat er geen wettelijke mogelijkheid is om een humanitaire machtiging te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet. Ten eerste dient er op gewezen te worden dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald als elementen ten gronde kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinéa 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging aangevraagd dient te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, doch bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Ook vragen betrokkenen "te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hen in hun huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van hun verblijf." Het is echter onmogelijk een beroep te doen op een wetgeving die op het moment van de aanvraag nog niet van kracht is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit enige aanvaring hebben gehad met de strafrechter, er bij hun weten geen strafonderzoek hangende is en zij dus geen gevaar vormen voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Tot slot beweren betrokkenen dat het onderbreken van het verblijf om in het land van herkomst de aanvraag in te dienen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is. Voor wat betreft het argument dat het gevaarlijk en onmogelijk zou zijn dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen voorleggen die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen gevaarlijk en onmogelijk zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft het argument dat het omslachtig en duur zou zijn, dient er opgemerkt te worden dat Kirgiezen die een aanvraag indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland ook geconfronteerd worden met dezelfde problemen die betrokkenen aanhalen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Kirgizische burgers.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven sedert 2011 in België, hebben Franse lessen gevolgd, zijn werkwilbig en hebben een vrienden- en kennissenkring) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de

gegrondheid en worden in deze fase met behandeld [RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198,769]. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstrueren van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag art. 9 BIS VW van de verzoekers onontvankelijk zou zijn omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken waardoor de aanvraag niet in het land van herkomst zou kunnen ingediend worden.

Er wordt verder ondermeer geargumenteed dat:

- ☐ *de asielaanvragen van verzoekers werden afgewezen en niet onredelijk lang hebben geduurd*
- ☐ *de aanvragen art. 9 TER VW werden afgewezen en een eerdere art. 9 BIS VW-aanvraag eveneens werd afgewezen*
- ☐ *er geen schending van art. 3 EVRM ingeval van terugkeer wordt bewezen*
- ☐ *er aangehaald wordt dat de zoon D. lijdt aan een meervoudige (verstandelijke en motorische) beperking, maar geen onmogelijkheid tot reizen wordt bewezen, en het kind bijna zes jaar was toen het naar België kwam en geen bewijs voorligt dat er geen aangepast onderwijs zou bekomen kunnen worden in het land van herkomst en ook inzake aangepaste begeleiding niet bewezen wordt dat deze niet kan bekomen worden in het land van herkomst.*
- ☐ *Er geen bewijs voorligt dat de dochter R. een scholing niet in het land van herkomst kan bekomen.*
- ☐ *Er geen schending van art. 8 EVRM aan de orde kan zijn.*

Dat in dit verband vooreerst dient opgemerkt dat verzoekers hun aanvraag hebben ingediend op een moment dat zij sedert meer dan 5 jaar in België verblijven en er zich in hun gezin een verstandelijk en motorisch gehandicapt kind bevindt.

Dat zij vooreerst sedert vele jaren in België verblijven en opeenvolgende procedures hebben opgestart, ingevolge dewelke zij nu eens legaal nu eens niet legaal op het grondgebied verbleven.

Dat dient vastgesteld op datum van het indienen van de aanvraag dat zij effectief in België verbleven; Dat het tevens van belang is te vermelden dat de twee jongste kinderen van verzoekers in België geboren zijn en geen enkele band meer hebben met het land van herkomst, dat zij zelfs niet kennen. Zij kennen enkel België als hun thuisland en zij volgen ook school in België in het Nederlands.

Dat deze kinderen ook geenszins Kirgizisch of Russisch spreken en zekerlijk al niet schrijven en onmogelijk school kunnen lopen in het land van herkomst.

Dat door uw zetel bij arrest dd. 23.05.2017 beslist werd dat kinderen die al heel hun leven in België wonen en schoollopen en daardoor het Russisch schrift niet kennen, een reden hebben om op een humanitaire verblijfsaanvraag (art. 9 BIS VW) in België in te dienen in plaats van met hun ouders te

moeten terugkomen naar hun herkomstland, Rusland, om daar een verblijfsaanvraag in te dienen (arrest RVV nr. 181. 193 dd. 24.01.2017).

Dat verzoekers zich op dit principe en deze rechtspraak beroepen om tevens na al die tijd in België met kinderen die hier geboren zijn en die de taal noch het schrift van het land van herkomst kennen, de aanvraag art. 9 BIS VW in België te kunnen indienen.

Indien er dient teruggekeerd te worden naar het land van herkomst, dan zouden de kinderen daar een onbepaalde tijd school moeten lopen, hetgeen echter niet mogelijk is gezien zij taal noch schrift kennen.

Dat door deze elementen nooit in overweging te nemen in de bestreden beslissing, er sprake is van een kennelijk onredelijke beoordeling van de verblijfsaanvraag van verzoekers op grond van art. 9 BIS VW.

Dat deze argumentatie bovendien niet los kan gezien worden van de argumentatie op basis van de ernstige verstandelijke en motorische beperking van het oudste kind van verzoekers.

Dat dit kind aangepast onderwijs behoeft en ook krijgt in België.

Dat dit kind D. ook aangepaste begeleiding behoeft en ook krijgt in België.

Dat gezien deze bewezen en ook door DVZ aanvaarde beperking niet zomaar gratis kan gesteld worden dat er mogelijkheid is tot terugkeer aangezien het tegendeel niet bewezen is, doch deze bewering van mogelijkheid tot terugkeer integendeel enkel en alleen berust op eenzijdige en blote beweringen vanwege DVZ die geenszins aan de werkelijkheid zijn getoetst.

Dat er geen discussie bestaat inzake de noodzaak van aangepaste scholing en aangepaste begeleiding en gezien deze bewezen en ook aanvaarde noodzaak het aan DVZ toekomt aan te tonen dat er aangepast onderwijs en aangepaste begeleiding aanwezig is in het land van herkomst.

Dat niet kan volstaan worden met enerzijds de erkenning van de noodzaak tot aangepaste scholing en begeleiding en anderzijds de gratuite bewering alsof deze aanwezig zou zijn in het land van herkomst. Dat het DVZ toekomt om aan te tonen dat aan de bewezen noodzaak in het land van herkomst kan tegemoetgekomen worden (quod non).

Dat door verzoekers de onmogelijkheid tot aangepast onderwijs en begeleiding werd ingeroepen en het aan DVZ toekomt om de onmogelijkheid desgevallend met eigen stukken te ontkrachten, eerder dan zomaar gratuite beweringen te gaan uiten met potentieel zeer nefaste gevolgen voor verzoekers en hun kinderen.

Dat de bewijslast terzake bij DVZ ligt die dient aan te tonen dat haar bewering alsof de noodzaak tot aangepaste scholing en aangepaste begeleiding die werd aanvaard, kan verholpen worden in het land van herkomst.

Dat DVZ stelt dat verzoekers geen bewijs leveren dat er geen aangepast onderwijs en aangepaste begeleiding aanwezig zijn in het land van herkomst, maar dit (negatief) bewijs uiteraard onmogelijk is, terwijl het voor DVZ zeker mogelijk moet zijn een (positief) bewijs van haar beweringen naar voor te brengen voor zover deze zouden stroken met de werkelijkheid.

Dat uiteraard door DVZ geen positief bewijs kan voorgelegd worden gezien de bestaande onmogelijkheid tot aangepast onderwijs en aangepaste begeleiding in het land van herkomst.

Dat samen met de bestreden beslissing geen stukken worden voorgelegd die effectief wijzen op aangepast onderwijs en aangepaste begeleiding in het land van herkomst, en er om deze reden alleen al manifeste schending aan de orde is van de motiveringsplicht.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde onontvankelijk op basis van een beweerd gebrek aan negatief bewijs, met name de afwezigheid van aangepast onderwijs en aangepaste begeleiding, geenszins enige afdoende argumentatie kan zijn,

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoekers om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RVV te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat in dit verband dient vastgesteld te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW ten onrechte niet behandeld is geworden.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen, zoals de noodzaak tot aangepast onderwijs en aangepaste begeleiding evenals de geboorte van de twee jongste kinderen in België en het feit dat zij geenszins het land van herkomst spreken en alleszins al niet schrijven en daar onmogelijk school kunnen lopen, zelfs niet tijdelijk.

Dat tenslotte NIET kan aanvaard worden dat er niet zomaar kan overgegaan worden tot afwijzing op basis van het feit alsof er niet voldaan is geworden aan de documentaire voorwaarden.

Dat het niet opgaat eerst de bijdrage in de administratieve kosten voorbehoudsloos te ontvangen, en vervolgens de aanvraag af te wijzen op basis van de argumentatie alsof bepaalde zaken onvoldoende bewezen zouden zijn en niet in het dossier aanwezig zouden zijn terwijl zij in het dossier moesten zitten.

Dat minstens mocht verwacht worden dat DVZ navraag zou gedaan hebben tot de voorlegging van de beweerdelijk ontbrekende documenten, doch er DVZ liever en al te gretig is overgegaan tot afwijzing van de aanvraag wegens het beweerdelijk ontbreken van bewijzen."

2.2 De verzoekers bekritisieren de bestreden beslissing inhoudelijk en voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering houdt *in casu* nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens deze bepaling kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het de verzoekers bijzonder moeilijk maken om hun aanvraag in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Gelet op hoger geciteerde motieven van de bestreden beslissing komt het de Raad voor dat de verzoekers niet ernstig kunnen voorhouden dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de door hen aangehaalde buitengewone omstandigheden in de aanvraag.

Verzoekers wijzen erop dat zij meer dan 5 jaar in België verblijven en er zich in hun gezin een verstandelijk en motorisch gehandicapt kind bevindt. Ze hebben verschillende procedure doorlopen en hun twee jongste kinderen zijn geboren in België. De kinderen spreken geen Kirgizisch of Russisch waardoor het niet mogelijk is school te lopen in hun herkomstland. Verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad. Er bestaat bovendien geen discussie dat hun oudste kind aangepast onderwijs en begeleiding behoeft. Zij menen dat verweerder dient aan te tonen dat dergelijk aangepast onderwijs en begeleiding voorhanden is in hun herkomstland.

Verzoekers kunnen niet worden bijgetreden waar zij menen dat er geen rekening is gehouden met het gehandicapt kind. In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd: *“Betrokkene halen verder aan dat hun zoon D. lijdt aan een ernstige meervoudige (verstandelijke en motorische) beperking en dat hij aangepast onderwijs krijgt en aangepaste begeleiding behoeft. Ter staving leggen betrokkene diverse medische stukken voor. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde medische stukken, opgemaakt op respectievelijk 25.10.2013, 05.05.2014, 30.10.2015, 07.06.2016 en 23.10.2016 niet blijkt dat het voor hun zoon omwille van zijn medische toestand onmogelijk is om te reizen. De voorgelegde medische stukken beschrijven enkel de toestand en behandelingen van hun zoon. Uit het meest recente medisch attest van 06.10.2017 blijkt dan weer dat hun zoon mantelzorg en aangepast onderwijs nodig heeft. Vermits de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt, is de mantelzorg door zijn ouders verzekerd. Verder leggen betrokkenen geen bewijzen voor dat er in het land van herkomst geen aangepast onderwijs te verkrijgen zou zijn. Ook voor wat betreft het feit dat hun zoon aangepaste begeleiding nodig heeft, tonen betrokkenen niet aan dat deze niet in het land van herkomst kan verkregen worden, temeer dat hun zoon bijna 6 jaar oud was toen hij samen met zijn moeder het land van herkomst verliet en hij dus reeds begeleiding in het land van herkomst moeten hebben gekregen alvorens hij naar België kwam. Betrokkene leggen geen bewijzen van het tegendeel voor.”*

In de nota met opmerkingen wordt bovendien verwezen naar de medische aanvraag die voor hun zoon werd ingediend en waarbij de arts-adviseur in zijn advies van 13 juni 2014 het volgende stelde:

“(…) Uit dit medisch dossier, bestaande uit de hoger vermelde medische attesten, blijkt dat de betrokkene epilepsie vertoont ten gevolge van een encefalopatie (hersenschade) opgelopen tijdens de geboorte. Axiale hypotonie en spastische quadriparese. De opgelopen hersenschade is niet progressief gezien de oorzaak perinataal is. Er is geen verbetering te verwachten, de schade is blijvende n irreversibel. Het is aangewezen dat een behandeling met anti-epileptica verdergezet wordt. Opvolging kan door een pediater en/of een neuroloog gebeuren; Het is eveneens aangewezen dat er regelmatige

mobilisatieoefeningen gebeuren ter preventie van volledige spasticiteit. Dergelijke oefeningen kunnen uitgevoerd worden door de ouders, een kinesist of ene fysiotherapeut.

Een aangepaste school kan niet als een medische behandeling beschouwd worden en is niet obligaat.

Beschikbaarheid (...)

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (...)

- Informatie afkomstig van International SOS van 21/02/2014 (...)

Opvolging en behandeling bij een neuroloog, een pediater, een pediatriesch neuroloog en een fysiotherapeut zijn beschikbaar.

Depakine (...) is beschikbaar. Indien nodig zijn er nog ruimschoots voldoende andere anti-epileptica beschikbaar. (...)

Aldus werden de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke opvolging en behandeling van hun zoontje in het land van herkomst reeds onderzocht en beoordeeld in het kader van de medische aanvraag.

Waar verzoekers thans herhalen dat zij niet kunnen terugkeren omwille van de handicap van hun zoontje gaan zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing erop wordt gewezen dat hun zoontje reeds zes jaar was toen hij samen met zijn moeder het land van herkomst verliet. Verweerende partij stelt dat hun zoontje aldus reeds begeleiding kreeg in het land van herkomst alvorens hij naar België kwam. Dit wordt niet betwist. Waar verzoekers menen dat verweerder dient aan te tonen dat aangepast onderwijs en begeleiding in hun land van herkomst kan worden verkregen, verliezen verzoekers uit het oog dat de machtiging tot een voorlopig verblijf een gunstmaatregel is en dat de bewijslast betreffende de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden op verzoekers rust. Het komt niet aan verweerder toe om bewijzen te verzamelen in een aanvraag om machtiging tot verblijf. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk waar verweerder motiveert dat verzoekers geen bewijzen voorleggen dat er in het land van herkomst geen aangepast onderwijs en begeleiding zou te verkrijgen zijn.

Omtrent het schoollopen van de andere kinderen gaan verzoekers wederom voorbij aan de motivering in de beslissing. Er wordt immers op gewezen dat verzoekers in de aanvraag niet hebben aangetoond dat hun oudste dochter naar school gaat. Zij betwisten evenmin het motief dat de oudste dochter pas zes jaar na de ouders naar België is gekomen zodat het niet kennelijk onredelijk is dat verweerder ervan mag uitgaan dat zij reeds onderwijs in het land van herkomst heeft genoten. Wat de tweede dochter betreft wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekers niet hebben aangetoond dat de scholing niet kan worden verkregen in het land van herkomst. En de jongste dochter was nog niet schoolplichtig. In de bestreden beslissing wordt aldus het volgende gemotiveerd: *“Wat de scholing van hun andere kinderen betreft dient er het volgende opgemerkt te worden; vooreerst tonen betrokkenen niet aan dat hun oudste dochter, R. E., in België naar school gaat. Er dient tevens opgemerkt te worden dat R. E., pas op 24.03.2017 naar België is gekomen, dus (bijna) 6 jaar later dan haar ouders. Gezien dit feit kan er dan vanuit gegaan worden dat zij gedurende deze periode onderwijs moet hebben genoten in haar land van herkomst. Voor wat de scholing van hun tweede dochter, R. betreft dient er vastgesteld te worden dat betrokkene niet kan aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van R. steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Wat tenslotte de scholing van hun jongste dochter, R. betreft: zij is jonger dan 6 jaar en bijgevolg is zij nog niet school- en/of leerplichtig in België.”* In de beslissing wordt bijgevolg voor elk kind afzonderlijk gemotiveerd en rekening gehouden met de situatie van elk kind. Verzoekers betwisten niet dat het oudste kind pas later naar België is gekomen, dat zij geen bewijzen voorleggen dat er geen school kan worden gevolgd in het herkomstland en dat het jongste kind nog niet schoolplichtig was. Verzoekers weerleggen de motieven niet door in het verzoekschrift de elementen te herhalen. Verder stelt de Raad vast dat de verzoekers niet verduidelijken in welke gelijkaardige gevallen volgens hen de Raad reeds zou hebben beslist dat het feit dat kinderen sedert vele jaren in België verblijven en het feit dat zij de taal van het land van herkomst van hun ouders niet (meer) kennen een buitengewone omstandigheid zou uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, daargelaten het feit dat arresten van de Raad geen precedentenwerking kennen.

Waar verzoekers thans stellen dat de kinderen geenszins Kirgizisch of Russisch spreken, merkt de Raad op dat zij dit element niet hebben aangehaald in hun aanvraag als een buitengewone omstandigheid. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig dat verweerder hieromtrent niet heeft gemotiveerd.

Waar verzoekers de nadruk leggen op hun langdurig verblijf en de sociale bindingen met België, stelt de Raad vast dat verweerder motiveert waarom deze elementen niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, namelijk: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Mevrouw Z. en haar minderjarige zoon, D, vroegen op 03.03.2011 een eerste maal asiel aan in België. De heer Z. vroeg op zijn beurt op 22.09.2011 asiel aan. Op 30.03.2012 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aan betrokkenen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Betrokkenen gingen tegen deze beslissing niet in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) waardoor hun asielprocedure met de beslissing van het CGVS werd afgesloten. Op 10.02.2015 vroegen betrokkenen een tweede maal asiel aan, doch deze werd op 27.02.2015 niet in overweging genomen door het CGVS. Tenslotte vroegen betrokkenen op 04.05.2015 een derde maal asiel aan, maar de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde echter op 09.06.2015 de afstand van deze asielaanvraag vast. Aan betrokkenen werd op 09.06.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hen betekend op 10.06.2015. Betrokkenen verkozen echter om geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf, De duur van de asielprocedures - namelijk respectievelijk iets minder dan 1 jaar en 1 maand en iets meer dan 6 maanden voor de eerste asielprocedure van betrokkenen, 17 dagen voor de tweede en iets meer dan 1 maand voor de derde - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State arrest nr- 89980- van 02.10. 2000) Verder dienden betrokkenen ook drie maal een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter in. Een eerste aanvraag art. 9ter werd ingediend op 28.04.2012. In eerste instantie werd deze aanvraag op 01.06.2012 ontvankelijk verklaard en werden betrokkenen in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (AI). Echter, op 19.06.2014 werd deze aanvraag alsnog ongegrond verklaard hen betekend op 21.08.2014 en werd het AI van betrokkenen ingetrokken. Een tweede en derde aanvraag 9ter werd ingediend op respectievelijk 12.06.2015 en 09.12.2015. Beide aanvragen werden onontvankelijk verklaard op. respectievelijk 08.07.2015 en 15.04.2016, hen betekend op respectievelijk 19.10.2015 en 25.04.2016. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkenen op 16.09.2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art 9bis indienden, dewelke op 23.03.2015 onontvankelijk werd verklaard, hen betekend op 29.04.2015 (...). De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven sedert 2011 in België, hebben Franse lessen gevolgd, zijn werkwilbig en hebben een vrienden- en kennissenkring) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase met behandeld [RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769]. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Verzoekers kunnen niet worden bijgetreden waar zij stellen dat door verweerder niet werd nagegaan waarom hun integratie als gevolg van hun langdurig verblijf in België geen reden kan vormen tot regularisatie. De Raad wenst nog te benadrukken dat buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar het land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte, ... De Raad van State stelde verder *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Gelet op deze vaste rechtspraak van de Raad van State kon de gemachtigde op goede gronden oordelen dat de duur van het verblijf van verzoekers in België en hun integratie in België niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, geeft de gemachtigde in de bestreden beslissing derhalve wel degelijk aan waarom hun integratie en hun langdurig verblijf in België niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden weerhouden. Deze beoordeling, die tot uitdrukking wordt gebracht in de motieven, ligt geheel in de lijn van de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State.

De verzoekers maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekers in het kopje van het middel de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, laten zij na uiteen te zetten op welke wijze zij dit artikel geschonden achten zodat dit onderdeel onontvankelijk is. De Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat ze ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstrueren van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekers in hun verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan

nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België thans niet meer zouden mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

Het is zekerlijk al niet zo dat DVZ niets zou moeten onderzoeken en zomaar zou mogen stellen alsof verzoekers niet bewijzen dat er geen aangepast onderwijs is en geen aangepaste begeleiding, zonder zelf dienaangaande iets te onderzoeken.”

2.4 Verzoekers bekritisieren de bestreden beslissing inhoudelijk en voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering houdt in deze zaak nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot zijn bevoegdheid behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers houden voor dat de afwijzing van hun asielaanvraag niets afdoet aan de gebeurlijke onmogelijkheid om terug te keren naar het herkomstland. De Raad kan enkel vaststellen dat de bestreden beslissing de aanvraag niet afwijst omwille van de afgewezen asielaanvragen maar wel afwijst omdat de verzoekers niet aantonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die maken dat de aanvraag niet in het buitenland kan worden ingediend. Dit is het determinerende motief dat niet wordt weerlegd door de verzoekers. Het komt nog altijd aan verzoekers toe om duidelijk hun buitengewone omstandigheden uiteen te zetten. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat weldegelijk werd gemotiveerd aangaande de door de verzoekers ingeroepen veiligheidstoestand in Kirgizië en dat hierbij niet louter werd verwezen naar hun asielaanvraag. Met name: *“Betrokkenen beweren dat het politieke en sociaal-economisch klimaat in Kirgizië nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. De louter vermelding dat het politiek en sociaal-economisch klimaat in Kirgizië nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”* Verweerder verwijst aldus tevens naar het gebrek aan persoonlijke bewijzen dat het er nog steeds onveilig is en dat hun leven in gevaar zou zijn.

Verzoekers gaan voorbij aan het feit dat verweerder in de bestreden beslissing op gemotiveerde wijze geantwoord heeft waarom elk van de door de verzoekers aangevoerde *“buitengewone omstandigheden”* in concreto niet kan worden weerhouden. Zij kunnen niet ernstig voorhouden dat een nieuwe beoordeling zich opdringt *“in het kader van de procedure regularisatie”*, nu zij niet aantonen op welke elementen geen antwoord zou zijn gegeven. Verder berust de stelling dat zij de situatie in hun land van herkomst niet zouden mogen invoeren als buitengewone omstandigheid op een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing, nu verweerder hen dit geenszins verbiedt, doch in de beslissing uiteenzet waarom de ingeroepen asielmotieven in deze zaak niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheid, alsook waarom de algemene veiligheidssituatie in Kirgizië niet weerhouden wordt als buitengewone omstandigheid, motivering die de verzoekers niet vermogen te weerleggen met hun betoog, zoals blijkt uit het voorgaande.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekers in dit middel voor het overige louter theoretische beschouwingen uiten, niet in concreto toegelicht, en nalaten redenen te geven waarom zij verhinderd worden terug te keren naar het herkomstland.

Waar zij opnieuw betogen dat het aan verweerder is te bewijzen dat aangepast onderwijs en aangepaste begeleiding beschikbaar is in het herkomstland wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel.

De verzoekers maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekers geenszins aantonen dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige laten verzoekers na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het tweede middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

2.5 In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstrueren van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in haar land van herkomst kan indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied, weze ondertussen bijna 8 jaar met medegaande sterke integratie, geboorte van de jongste kinderen in België en de noodzaak tot aangepast onderwijs en aan gepaste begeleiding van de oudste zoon als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Dat er tevens de lange duur van de procedures en de goede integratie aan de orde is.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen. (cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt “Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”.

Dat verzoekers omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen vele jaren
- de verzoekers zijn totaal verankerd
- er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid
- er is een minderjarig kind dat ook naar school gaan
- er is de mogelijkheid om een voltijds arbeidscontract af te sluiten van zodra er verblijfspapieren zijn bekomen.
- er is het feit dat de jongste kinderen de taal en het schrift van het land van herkomst niet kennen
- er is het feit van onmogelijkheid tot aangepaste behandeling en onderwijs in het land van herkomst, minstens geen bewijs van mogelijkheid daartoe.

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst dienen terug te keren verzoekers hun situatie ten zeerste ontwricht zal zijn.

“ Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Kirgizië moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoekers bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat het onderbreken van het verblijf in België teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk is, maar ook omslachtig, duur en onmogelijk.

Bovendien zou een vertrek uit België ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.”

2.6 De verzoekers bekritisieren de bestreden beslissing inhoudelijk en voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering houdt in deze zaak nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot zijn bevoegdheid behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De Raad benadrukt *in casu* dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen uit de aanvraag en dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de verblijfsduur en de betrokken elementen van integratie thans niet aan de orde zijn. Verweerder verwijst hierbij in de beslissing naar een arrest van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In het arrest van de Raad van State waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet*

*kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoekers tonen niet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij door hun terugkeer naar hun land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Waar verzoekers menen dat vele jaren van verblijf en integratie zomaar aan de kant worden geschoven, dat de motivering op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig is of dat het onderbreken van het verblijf onherroepelijk het verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van hun verblijf betekent, kunnen zij dan ook niet worden bijgetreden. Verzoekers beperken zich in wezen tot het aangeven het niet eens te zijn met de motieven, doch zij gaan er niet *in concreto* op in, laat staan dat zij de motieven weerleggen zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.*

Verzoekers citeren verder de wettekst van artikel 3 van het EVRM en zij stellen dat *“ingeval verzoekers naar hun land van herkomst dienen terug te keren verzoekers hun situatie ten zeerste ontwricht zal zijn”*. De Raad wijst er in dit kader in de eerste plaats op dat de bestreden beslissing geen gedwongen verwijderingsmaatregel inhoudt en dat de beslissing het volledige gezin betreft, minstens benoemen verzoekers niet wie zij zouden dienen achter te laten, zodat een ontwrichting van het gezin niet aan de orde is.

Waar zij in hun verzoekschrift herhalen dat zij en hun kinderen *“zich persoonlijk gekrenkt en geschaad (zullen) weten in hun persoonlijke ontwikkeling”* gaan zij eraan voorbij dat de verwerende partij hierop antwoordde in de bestreden beslissing dat *“Wat de bewering betreft dat de belangen van de kinderen van betrokkenen geenszins gebaat zijn bij het terug naar hun land van herkomst moeten om daar een machtiging tot verblijf in te dienen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat de belangen van de kinderen geschaad worden. Een terugkeer naar het land van herkomst van de kinderen betekent niet steeds noodzakelijkerwijze dat dit tegen hun belang is. Immers, vermits betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen.”* Het louter feit dat de verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing doet er geen afbreuk aan.

Verzoekers kunnen ook niet worden gevolgd waar zij menen dat er geenszins of minstens niet afdoende rekening werd gehouden met de door hen aangehaalde elementen dat hun twee jongste kinderen geboren zijn in België, zij geen enkele band meer hebben met het land van herkomst en het Russisch niet kunnen lezen of schrijven. Ook wat de noodzaak aan aangepast onderwijs en begeleiding van het gehandicapt kind betreft blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat er uitgebreid werd gemotiveerd omtrent de kinderen. Voor de bespreking van dit middel wordt verwezen naar de uiteenzetting onder het eerste middel. Bovendien herhaalt de Raad dat verzoekers het element dat de kinderen geen Kirgizisch of Russisch kunnen lezen of schrijven niet hebben aangehaald in hun aanvraag om machtiging tot verblijf en verweerder derhalve niet kunnen verwijten hieromtrent niet te hebben gemotiveerd.

Met hun betoog, waarin zij voorhouden dat de door hen aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, tonen verzoekers niet aan dat de motivering van de gemachtigde van de staatssecretaris niet zou volstaan. Verzoekers beperken zich in wezen tot het herhalen van elementen uit hun aanvraag en tot het aangeven het niet eens te zijn, hetgeen niet volstaat.

In zoverre de verzoekers het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden achten, kan worden verwezen naar de bespreking onder het tweede middel.

In de mate dat de verzoekers wederom de schending aanvoeren van “de beginselen van behoorlijk bestuur” volstaat het te verwijzen naar de bespreking onder het tweede middel.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.7 In het vierde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruieren van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

*“SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM
SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT*

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Dat in dit verband dient gewezen te worden op het verleden van verzoekers waarbij zij al heel wat problemen ondervonden in het land van herkomst.

Door hun verleden zullen verzoekers ongetwijfeld de grootste moeilijkheden ondervinden wanneer zij zouden terug keren naar het land van herkomst, desgevallend met de dood van henzelf en hun familieleden tot gevolg.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielrelaas, op een mensonterende behandeling zullen ondergaan wanneer zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst. Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissing ook dient geschorst te worden aangezien er anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoekers.”

2.8 Verzoekers, die de materiële motiveringsplicht geschonden achten in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, menen dat er geen afdoende onderzoek is gebeurd naar de actuele situatie in Kirgizië waar zij nog steeds een gevaar voor hun leven menen te lopen.

De Raad merkt op dat de verzoekers voorbijgaan aan de motivering van de bestreden beslissing, waarin op de aangevoerde vrees in de aanvraag om machtiging tot verblijf een antwoord wordt gegeven, namelijk “Betrokkenen beweren dat het politieke en sociaal-economisch klimaat in Kirgizië nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. De louter vermelding dat het politiek en sociaal-economisch klimaat in Kirgizië nog altijd niet gezond is en dat de toestand er nog steeds onveilig is volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. (...)”

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkene hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.”

De Raad stelt opnieuw vast dat verzoekers niet *in concreto* ingaan op de motieven van de bestreden beslissing, laat staan dat zij deze weerleggen zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Zij beperken zich immers tot de loutere bewering dat zij heel wat problemen ondervonden in hun land van herkomst.

Zij slagen er met hun algemene beweringen omtrent de toestand in het land van herkomst dan ook niet in het motief van de gemachtigde, waar hij stelt dat de vrees die zij uiten niet *in concreto* wordt aangetoond en dat de loutere vermelding dat zij vrezen onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, aan het wankelen te brengen.

Verzoekers maken met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, merkt de Raad vooreerst op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Bovendien herhaalt de Raad dat het in principe aan verzoekers toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM na te gaan, dienen de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wanneer bronnen, zoals landenrapporten, een algemene situatie beschrijven, dan moeten de specifieke beweringen van verzoekende partij te worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 *in fine*). Men moet “concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen” (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Verzoekers beperken zich tot vage beweringen en brengen geen enkel concreet element aan of bewijsstuk ter staving van een vrees op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in het geval van een terugkeer naar Kirgizië. Hoger werd ook besproken dat hun asielaanvraag herhaaldelijk werd afgewezen en dat zij niet aantonen dat er sprake is van aangevoerde elementen in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die niet werden onderzocht in het kader van de asielaanvraag. Een ongestaafde bewering of een eenvoudige of algemene vrees volstaat niet om een inbreuk te maken op artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk gemaakt.

De Raad kan nog benadrukken dat daargelaten het feit dat artikel 3 van het EVRM geen formele motiveringsplicht bevat, uit de motieven van de bestreden beslissing zoals hoger overgenomen blijkt dat

een onderzoek naar alle in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangevoerde elementen is gebeurd. De verzoekers slagen er, zoals hoger besproken, niet in de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen met hun vage en ongestaafde betoog. Zij geven niet aan met welke elementen die zij zouden hebben aangevoerd dan wel geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekers verwijzen naar een arrest van het Hof van Justitie, merkt de Raad op dat de verzoekers zelf aangeven dat het in de aangehaalde zaak gaat over de toekenning van subsidiaire bescherming, terwijl de verzoekers in deze zaak een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend. De verwijzing is dan ook niet relevant.

Verder kunnen de verzoekers gelet op de zeer concrete motieven van de bestreden beslissing en de bespreking van de overige middelen en middelonderdelen niet ernstig voorhouden dat het afleveren van een negatieve beslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in deze zaak automatisch gebeurde. Verweerder onderzocht immers alle door de verzoekers aangehaalde buitengewone omstandigheden alvorens te besluiten dat er in deze zaak geen sprake is van buitengewone omstandigheden in de zin van genoemde bepaling, waarna zij de aanvraag onontvankelijk verklaarde.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RVS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekers roepen de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van deze bepaling aantonen. De aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM is niet dienstig.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN